TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2008. gada 29. janvārī *

Lieta C-275/06

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam,

ko *Juzgado de lo Mercantil nº 5 de Madrid* (Spānija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2006. gada 13. jūnijā un kas Tiesā reģistrēts 2006. gada 26. jūnijā, tiesvedībā

Productores de Música de España (Promusicae)

pret

Telefónica de España SAU.

TIESA (virspalāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs V. Skouris [*V. Skouris*], palātu priekšsēdētāji K. V. A. Timmermanns [*C. W. A. Timmermans*], A. Ross [*A. Rosas*], K. Lēnarts [*K. Lenaerts*], Dž. Arestis [*G. Arestis*] un U. Lehmuss [*U. Lõhmus*], tiesneši E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*], M. Ilešičs [*M. Ilešič*], J. Malenovskis [*J. Malenovský*] (referents), J. Klučka [*J. Klučka*], E. Levits, A. Arabadžijevs [*A. Arabadjiev*] un K. Toadere [*C. Toader*],

* Tiesvedības valoda — spāņu.

ģenerāladvokāte J. Kokote [*J. Kokott*],
sekretāre M. Ferreira [*M. Ferreira*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2007. gada 5. jūnija tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *Productores de Música de España* (*Promusicae*) vārdā — R. Berkovics Rodrigess Kano [*R. Bercovitz Rodríguez Cano*], A. Gonsaless Gozalo [*A. González Gozalo*] un H. de Torress Fuejo [*J. de Torres Fueyo*], *abogados*,

— *Telefónica de España SAU* vārdā — M. Korneho Baranko [*M. Cornejo Barranco*], *procuradora*, kā arī R. Garsija Boto [*R. García Boto*] un P. Serdans Lopess [*P. Cerdán López*], *abogados*,

— Itālijas valdības vārdā — I. M. Bragulja [*I. M. Braguglia*], pārstāvis, kam palīdz S. Fjorentino [*S. Fiorentino*], *avvocato dello Stato*,

— Slovēnijas valdības vārdā — M. Remiča [*M. Remic*] un U. Steblovnika [*U. Steblovnik*], pārstāves,

— Somijas valdības vārdā — J. Heliskoski [*J. Heliskoski*] un A. Gimareša-Purokoski [*A. Guimaraes-Purokoski*], pārstāvji,

— Apvienotās Karalistes valdības vārdā — Z. Braienstone-Krosa [*Z. Bryanston-Cross*], pārstāve, kurai palīdz S. Maliničs [*S. Malynicz*], *barrister*,

— Eiropas Kopienu Komisijas vārdā — R. Vidāls Puī [*R. Vidal Puig*] un K. Doksijs [*C. Docksey*], pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokātes secinājumus 2007. gada 18. jūlija tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes 2000. gada 8. jūnija Direktīvu 2000/31/EK par dažiem informācijas sabiedrības pakalpojumu tiesiskiem aspektiem, jo īpaši elektronisko tirdzniecību, iekšējā tirgū (Direktīva par elektronisko tirdzniecību) (OV L 178, 1. lpp.), Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 22. maija Direktīvu 2001/29/EK par dažu autortiesību un blakustiesību aspektu saskaņošanu informācijas sabiedrībā (OV L 167, 10. lpp.) un Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 29. aprīļa Direktīvu 2004/48/EK par intelektuālā īpašuma tiesību piemērošanu (OV L 157, 45. lpp., un kļūdas labojums — OV 2004, L 195, 16. lpp.), kā arī Eiropas Savienības Pamattiesību hartas, kas izsludināta 2000. gada 7. decembrī Nicā (OV C 364, 1. lpp.; turpmāk tekstā — "Harta") 17. panta 2. punktu un 47. pantu.

2 Šis lūgums tika iesniegts tiesvedībā starp bezpeļņas organizāciju *Productores de Música de España* (*Promusicae*) (turpmāk tekstā — "*Promusicae*") un *Telefónica de España SAU* (turpmāk tekstā — "*Telefónica*") par pēdējās atteikumu izpaust *Promusicae*, kas rīkojas tajā apvienojošus intelektuālā īpašuma tiesību īpašnieku vārdā, personas datus par interneta izmantošanu, izmantojot *Telefónica* sniegtos savienojumus.

Atbilstošās tiesību normas

Starptautiskās tiesības

3 III nodaļas Līgumā par ar tirdzniecību saistītām intelektuālā īpašuma tiesībām (turpmāk tekstā — "*TRIPs* līgums"), kas ietverts 1 C pielikumā Līgumam par Pasaules tirdzniecības organizācijas (PTO) izveidošanu, kurš 1994. gada 15. aprīlī parakstīts Marakešā un apstiprināts ar Padomes 1994. gada 22. decembra Lēmumu 94/800/EK par daudzpusējo sarunu Urugvajas kārtā (no 1986. gada līdz 1994. gadam) panākto nolīgumu slēgšanu Eiropas Kopienas vārdā jautājumos, kas ir tās kompetencē (OV L 336, 1. lpp.), nosaukums ir "Intelektuālā īpašuma tiesību realizācijas nodrošināšana". Šajā nodaļā ir 41. panta 1. un 2. punkts, kuros paredzēts:

"1. Dalībvalstis nodrošina, ka realizēšanas procedūras, kā precizēts šajā daļā, ir iespējamas saskaņā ar to likumiem tā, lai atļautu efektīvu darbību pret jebkuru šajā Līgumā ietverto intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpuma aktu, ieskaitot steidzamus tiesiskās aizsardzības līdzekļus, lai novērstu pārkāpumus, un līdzekļus, kas attur no

turpmākiem pārkāpumiem. Šīs procedūras tiek piemērotas tādējādi, lai izvairītos no barjeru radīšanas likumīgai tirdzniecībai un nodrošinātu aizsardzības līdzekļus pret to ļaunprātīgu izmantošanu.

2. Procedūras attiecībā uz intelektuālā īpašuma tiesību realizēšanas nodrošināšanu ir godīgas un objektīvas. Tās nav nevajadzīgi sarežģītas vai dārgas, tās nenosaka nepamatotus termiņus vai nerada neattaisnotu aizkavēšanos."

4 Šīs III nodaļas 2. sadaļas ar nosaukumu "Civilprocess, administratīvais process un tiesību aizsardzības līdzekļi" 42. pantā ar nosaukumu "Godīgas un objektīvas procedūras" noteikts:

"Dalībvalstis rada iespējas tiesību īpašniekiem izmantot civiltiesiskas procedūras attiecībā uz jebkuru intelektuālā īpašuma tiesību realizēšanu, ko ietver šis Līgums. [..]"

5 *TRIPs* līguma 47. pantā ar nosaukumu "Tiesības uz informāciju" paredzēts:

"Dalībvalstis var noteikt, ka tiesu varas institūcijām ir tiesības, ja vien tas ir samērīgi ar pārkāpuma nopietnību, likt pārkāpējam informēt tiesību īpašnieku par trešo personu identitāti, kuras ir saistītas ar neatļauto preču vai pakalpojumu ražošanu un izplatīšanu, un par to izplatīšanas kanāliem."

Kopienu tiesības

Noteikumi par informācijas sabiedrību un intelektuālā īpašuma, it īpaši autortiesību aizsardzību

— Direktīva 2000/31

6 Direktīvas 2000/31 1. pantā noteikts:

"1. Šī direktīva cenšas veicināt pienācīgu iekšējā tirgus darbību, nodrošinot brīvu informācijas sabiedrības pakalpojumu apriti starp dalībvalstīm.

2. Šī direktīva līdz līmenim, kas nepieciešams, lai sasniegtu 1. punktā minēto mērķi, saskaņo konkrētus valsts noteikumus par informācijas sabiedrības pakalpojumiem attiecībā uz iekšējo tirgu, pakalpojumu sniedzēju reģistrācijas vietu, komerciņojumiem, elektroniskajiem kontraktiem, starpnieku saistībām, rīcības kodeksiem, strīdu noregulējumu bez tiesas, sūdzību ierosināšanu tiesā un sadarbību starp dalībvalstīm.

3. Šī direktīva papildina Kopienas tiesības, kas piemērojamas informācijas sabiedrības pakalpojumiem, neierobežojot aizsardzības līmeni, jo īpaši sabiedrības veselībai

un patērētāju interesēm, kā noteikts Kopienas aktos un valsts tiesību aktos, kas tos ievieš, ciktāl tas neierobežo brīvību sniegt informācijas sabiedrības pakalpojumus.

[..]

5. Šī direktīva neattiecas uz:

[..]

b) jautājumiem, kuri attiecas uz informācijas sabiedrības pakalpojumiem un kuri ietverti Direktīvā 95/46/EK un 97/66/EK;

[..]."

7 Saskaņā ar Direktīvas 2000/31 15. pantu:

"1. Dalībvalstis neuzliek vispārējas saistības pakalpojuma sniedzējiem, piedāvājot 12., 13. un 14. pantā minētos pakalpojumus, pārraudzīt informāciju, ko tie pārraida vai uzglabā, kā arī neuzliek pienākumu aktīvi meklēt faktus un apstākļus, kas norāda uz nelegālu darbību.

2. Dalībvalstis var paredzēt pienākumu informācijas sabiedrības pakalpojumu sniedzējiem nekavējoties informēt kompetentās valsts iestādes par iespējamām veiktajām nelegālajām darbībām vai informāciju, ko sniedz pakalpojumu sniedzēju pakalpojumu saņēmēji, vai pienākumu kompetentajām iestādēm pēc to pieprasījuma darīt zināmu informāciju, kas ļauj noteikt tos pakalpojumu saņēmējus, ar kuriem pakalpojumu sniedzējiem ir glabāšanas līgumi."

8 Direktīvas 2000/31 18. pantā noteikts:

"1. Dalībvalstis nodrošina, ka iespējas saskaņā ar valsts tiesību aktiem attiecībā uz informācijas sabiedrības pakalpojumu darbību ierosināt sūdzības tiesā ļauj ātri pieņemt pasākumus, tostarp pagaidu pasākumus, kas paredzēti iespējamo pārkāpumu likvidēšanai un iesaistīto interešu tālākas vājināšanas novēršanai.

[..]"

— Direktīva 2001/29

9 Saskaņā ar Direktīvas 2001/29 1. panta 1. punktu tā attiecas uz autortiesību un blakustiesību tiesisko aizsardzību iekšējā tirgū, liekot īpašu uzsvaru uz informācijas sabiedrību.

10 Saskaņā ar Direktīvas 2001/29 8. pantu:

"1. Dalībvalstis paredz atbilstīgas sankcijas un tiesiskās aizsardzības līdzekļus attiecībā uz šajā direktīvā izklāstīto tiesību un saistību pārkāpumiem un veic visus vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu šo sankciju un tiesiskās aizsardzības līdzekļu piemērošanu. Tādējādi paredzētajām sankcijām ir jābūt efektīvām, samērīgām un preventīvām.

2. Katra dalībvalsts pieņem vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu to, ka tiesību subjekti, kuru intereses ir skārušas attiecīgās valsts teritorijā veiktas nelikumīgas darbības, var celt prasību par zaudējumu atlīdzību un/vai pieprasīt rīkojumu vajadzības gadījumā uzlikt arestu nelikumīgajam materiālam, kā arī 6. panta 2. punktā minētajām ierīcēm, produktiem vai komponentiem.

3. Dalībvalstis nodrošina to, ka tiesību subjekti var pieprasīt rīkojumu pret starpniekiem, kuru pakalpojumus trešā persona izmanto, lai pārkāptu autortiesības vai blakustiesības."

11 Direktīvas 2001/29 9. pants ir izteikts šādi:

"Šī direktīva neskar noteikumus, kas īpaši attiecas uz patentiem, preču zīmēm, dizainparauga tiesībām, funkcionāliem modeļiem, pusvadītāju izstrādājumu topogrāfijām, šriftiem, ierobežotu piekļuvi, piekļuvi raidīšanas kabelim, nacionālo kultūras vērtību aizsardzību, prasībām attiecībā uz obligāto eksemplāru, tiesību aktiem attiecībā uz

prakses ierobežošanu un negodīgu konkurenci, komercdarbības noslēpumiem, drošību, konfidencialitāti, datu aizsardzību un privātās dzīves aizsardzību, piekļuvi publiskiem dokumentiem, līgumtiesībām."

— Direktīva 2004/48

12 Direktīvas 2004/48 1. pantā noteikts:

"Šī direktīva attiecas uz pasākumiem, kārtību un aizsardzības līdzekļiem, kas vajadzīgi, lai nodrošinātu intelektuālā īpašuma tiesību piemērošanu. [..]"

13 Saskaņā ar Direktīvas 2004/48 2. pantu:

"[..]

3. Šī direktīva neattiecas uz:

a) Kopienas noteikumiem, kas reglamentē materiālās tiesības intelektuālā īpašuma jomā, Direktīvu 95/46/EK, Direktīvu 1999/93/EK vai Direktīvu 2000/31/EK kopumā un jo īpaši Direktīvas 2000/31/EK 12.–15. pantu;

b) dalībvalstu starptautiskajām saistībām un jo īpaši Līgumu par intelektuālā īpašuma tiesībām, kas saistītas ar tirdzniecību [Līgumu par ar tirdzniecību saistītām intelektuālā īpašuma tiesībām], tostarp saistībām, kas attiecas uz kriminālprocesu un krimināltiesu;

c) dalībvalstu noteikumiem, kas attiecas uz krimināltiesvedību vai krimināltiesu intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpumu jomā."

14 Direktīvas 2004/48 3. pantā paredzēts:

"1. Dalībvalstis paredz pasākumus, kārtību un aizsardzības līdzekļus, kas vajadzīgi, lai nodrošinātu šajā direktīvā paredzēto intelektuālā īpašuma tiesību piemērošanu. Šie pasākumi, kārtība un aizsardzības līdzekļi ir taisnīgi, nav nevajadzīgi sarežģīti vai dārgi un neietver nepamatotus termiņus vai kavēšanos.

2. Šie pasākumi, kārtība un aizsardzības līdzekļi ir arī efektīvi, proporcionāli un preventīvi, un tos piemēro tā, lai izvairītos no šķēršļu radīšanas likumīgai tirdzniecībai un nodrošinātu, ka tos neizmanto ļaunprātīgi."

15 Direktīvas 2004/48 8. pants ir izteikts šādi:

"1. Dalībvalstis nodrošina, ka kompetentās tiesu iestādes tās tiesvedības sakarā, kas attiecas uz intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpumu, un, atbildot uz pamatotu un

samērīgu prasību, var pieprasīt, lai informāciju par to preču vai pakalpojumu izcelsmi un izplatīšanas tīkliem, ar kurām pārkāpj intelektuālā īpašuma tiesības, sniedz pārkāpējs un/vai cita persona:

a) par ko ir konstatēts, ka tās rīcībā ir kontrafakta preces komercdarbībai raksturīgā daudzumā;

b) par ko ir konstatēts, ka tā izmanto kontrafakta pakalpojumus komercdarbībai raksturīgā daudzumā;

c) par ko ir konstatēts, ka tā komercdarbībai raksturīgā daudzumā sniedz pakalpojumus, kurus izmanto kontrafakta darbībās;

vai arī

d) ko a), b) vai c) apakšpunktā minētās personas ir norādījušas kā personu, kura iesaistīta attiecīgo preču producēšanā, ražošanā vai izplatīšanā vai attiecīgo pakalpojumu sniegšanā.

2. Šā panta 1. punktā minētā informācija ietver:

a) attiecīgo preču vai pakalpojumu producentu, ražotāju, izplatītāju, piegādātāju un citu bijušo turētāju vārdus vai nosaukumus un adreses, kā arī paredzētos vairumtirgotājus un mazumtirgotājus;

b) informāciju par saražotajiem, izplatītajiem, piegādātajiem, saņemtajiem vai pasūtītajiem daudzumiem, kā arī cenu, kas maksāta par attiecīgajām precēm vai pakalpojumiem.

3. Šā panta 1. un 2. punktu piemēro, neskarot citas tiesību normas, kas:

a) piešķir tiesību īpašniekam tiesības saņemt plašāku informāciju;

b) reglamentē tās informācijas izmantošanu civilajā tiesvedībā vai kriminālprocesā, kura iegūta saskaņā ar šo pantu;

c) reglamentē atbildību par tiesību uz informāciju ļaunprātīgu izmantošanu; vai

d) paredz iespēju atteikties sniegt informāciju, kas piespiestu 1. punktā minēto personu atzīt, ka tā vai tās tuvi radinieki ir ņēmuši dalību intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpumā;

vai

e) reglamentē informācijas avotu vai personas datu apstrādes konfidencialitātes aizsardzību."

Noteikumi par personas datu aizsardzību

— Direktīva 95/46/EK

16 Eiropas Parlamenta un Padomes 1995. gada 24. oktobra Direktīvas 95/46/EK par personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti (OV L 281, 31. lpp.) 2. pantā noteikts:

"Šajā direktīvā:

a) "personas dati" ir jebkura informācija attiecībā uz identificētu vai identificējamu fizisku personu ("datu subjektu"); identificējama persona ir tā, kuru var identificēt tieši vai netieši, norādot reģistrācijas numuru vai vienu vai vairākus šai personai raksturīgus fiziskās, fizioloģiskās, garīgās, ekonomiskās, kultūras vai sociālās identitātes faktorus;

b) "personu datu apstrāde" ("apstrāde") ir jebkura ar personas datiem veikta darbība vai darbību kopums ar vai bez automatizētiem līdzekļiem — kā vākšana, reģistrēšana, organizēšana, uzglabāšana, piemērošana vai pārveidošana, labošana, konsultēšana, izmantošana, atklāšana, pielietojot pārsūtīšanu, izplatīšanu vai darot tos

pieejamus citādā veidā, grupēšana vai savienošana, piekļuves noslēgšana, dzēšana vai iznīcināšana;

[..].”

17 Saskaņā ar Direktīvas 95/46 3. pantu:

“1. Šī direktīva attiecas uz personas datu apstrādi pilnībā vai daļēji ar automatizētiem līdzekļiem un uz personas datu, kuri veido daļu no kartotēkas vai ir paredzēti, lai veidotu daļu no kartotēkas, apstrādi, kura netiek veikta ar automatizētiem līdzekļiem.

[..]”

18 Direktīvas 95/46 7. pants ir izteikts šādi:

“Dalībvalstis paredz to, ka personas datus var apstrādāt tikai, ja:

[..]

f) apstrāde vajadzīga personas datu apstrādātāja vai trešo personu, kurām dati tiek atklāti, likumīgo interešu ievērošanai, izņemot, ja šīs intereses ignorē, ņemot vērā datu subjekta pamattiesību un brīvību intereses, kurām nepieciešama aizsardzība saskaņā ar 1. panta 1. punktu."

19 Direktīvas 95/46 8. pantā noteikts:

"1. Dalībvalstis aizliedz tādu personas datu apstrādi, kas atklāj rasi vai etnisko izcelsmi, politiskos uzskatus, reliģisko vai filozofisko pārliecību, dalību arodbiedrībās, kā arī uz veselību vai seksuālo dzīvi attiecināmu datu apstrādi.

2. Šā panta 1. punktu nepiemēro, ja:

[..]

c) apstrāde vajadzīga, lai aizsargātu datu subjekta vai citas personas būtiskas intereses, ja datu subjekts ir fiziski vai tiesiski nespējīgs dot savu piekrišanu;

[..]."

20 Saskaņā ar Direktīvas 95/46 13. pantu:

"1. Dalībvalstis var pieņemt tiesību aktus, lai ierobežotu 6. panta 1. punktā, 10. pantā, 11. panta 1. punktā, 12. pantā un 21. pantā paredzēto pienākumu un tiesību jomu, ja šāds ierobežojums ir nepieciešams aizsargpasākums:

a) valsts drošībai;

b) aizsardzībai;

c) sabiedrības drošībai;

d) krimināls odāmu noziedzīgu nodarījumu vai reglamentētu profesiju ētikas pārkāpumu profilaksei, izziņai, atklāšanai un kriminālvajāšanai;

e) dalībvalsts vai Eiropas Savienības svarīgās ekonomiskās vai finansiālās interesēs, ieskaitot monetāros, budžeta un nodokļu jautājumus;

f) ar oficiālo pilnvaru realizāciju c), d) un e) apakšpunktā minētajos gadījumos pat laiku pa laikam saistītajai uzraudzībai, pārbaudei un reglamentējošām funkcijām;

g) datu subjekta aizsardzībai vai citu personu tiesību un brīvību aizsardzībai.

[..]"

— Direktīva 2002/58/EK

21 Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 12. jūlija Direktīvas 2002/58/EK par personas datu apstrādi un privātās dzīves aizsardzību elektronisko komunikāciju [sakaru] nozarē (direktīva par privāto dzīvi un elektronisko komunikāciju [elektroniskajiem sakariem]) (OV L 201, 37. lpp.) 1. pantā noteikts:

"1. Šajā direktīvā paredzēta dalībvalstu to noteikumu saskaņošana, ar kuriem jānodrošina pamattiesību un pamatbrīvību līdzvērtīgs aizsardzības līmenis, un jo īpaši attiecībā uz tiesībām uz privāto dzīvi saistībā ar personas datu apstrādi elektronisko komunikāciju [sakaru] nozarē, kā arī jānodrošina šo datu un elektronisko komunikāciju [sakaru] iekārtu un pakalpojumu brīva aprite Kopienā.

2. Šīs direktīvas noteikumi precizē un papildina Direktīv[u] 95/46/EK 1. punktā minētajam nolūkam. [..]

3. Šī direktīva neattiecas uz darbībām, uz kurām neattiecas Eiropas Kopienas dibināšanas līgums, tādām kā tās, kas iekļautas Līguma par Eiropas Savienību V un VI sadaļā, un jebkurā gadījumā uz darbībām, kas attiecas uz sabiedrības drošību, aizsardzību, valsts drošību (tostarp valsts ekonomisko labklājību, ja darbības attiecas uz valsts drošības jautājumiem) un uz valsts darbībām krimināltiesību jomā."

22 Saskaņā ar Direktīvas 2002/58 2. pantu:

"Izņemot gadījumus, kad noteikts savādāk, piemēro definīcijas, kas minētas Direktīvā 95/46/EK un Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta Direktīvā 2002/21/EK par kopējo regulatīvo bāzi elektronisko komunikāciju [sakaru] tīkliem un pakalpojumiem (pamatdirektīva) [..].

Piemēro arī šādas definīcijas:

[..]

b) "informācija par datu plūsmu" ir jebkuri dati, kas apstrādāti ar nolūku pārsūtīt komunikāciju [paziņojumu] elektronisko komunikāciju [sakaru] tīklā vai ar nolūku sagatavot rēķinu;

[..]

d) "komunikācija" ["sakari"] ir jebkāda informācija, ar kuru apmainās vai kuru pārsūta starp noteiktu skaitu personu, izmantojot publiski pieejamu elektronisko komunikāciju [sakaru] pakalpojumu. Tajā neiekļauj informāciju, kas, izmantojot elektronisko komunikāciju [sakaru] tīklu, pārsūtīta sabiedrībai kā apraides pakalpojuma daļa, izņemot līdz līmenim, kad informāciju var attiecināt uz identificējamu abonentu vai lietotāju, kas saņem šo informāciju;

[..]."

23 Direktīvas 2002/58 3. pantā noteikts:

"1. Šī direktīva attiecas uz personas datu apstrādi saistībā ar publiski pieejamu elektronisko komunikāciju [sakaru] pakalpojumu sniegšanu publiskos komunikāciju [sakaru] tīklos Kopienā.

[..]"

24 Direktīvas 2002/58 5. pantā paredzēts:

"1. Dalībvalstis nodrošina komunikāciju [saziņu] un saistītās informācijas par datu plūsmu konfidencialitāti ar publisko komunikāciju tīkla un publiski pieejamu elektronisko komunikāciju pakalpojumiem, ievērojot valsts tiesību aktus. Īpaši tās aizliedz

komunikāciju [saziņas] un saistītās informācijas par datu plūsmu noklausīšanos, ierakstīšanu, uzglabāšanu vai cita veida aizturēšanu vai pārraudzību personām, kas nav lietotāji, bez attiecīgo lietotāju piekrišanas, izņemot gadījumus, kad to darīt ir ar likumu atļauts saskaņā ar 15. panta 1. punktu. Šis punkts neliedz tehnisko uzglabāšanu, kas nepieciešama komunikāciju [saziņas] pārsūtīšanai, neierobežojot konfidencialitātes principu.

[..]"

25 Direktīvas 2002/58 6. pantā noteikts:

"1. Informācija par datu plūsmu, kas attiecas uz abonentiem un lietotājiem un ko publisko komunikāciju [sakaru] tīkla pakalpojumu sniedzējs vai publiski pieejamu elektronisko komunikāciju [sakaru] pakalpojuma sniedzējs apstrādā vai uzglabā, ir jādzēš vai jāpadara anonīma, kad tā vairs nav nepieciešama komunikāciju [sakaru] pārraidīšanai, neierobežojot šā panta 2., 3. un 5. pantu un 15. panta 1. punktu.

2. Var apstrādāt informāciju par datu plūsmu, kas nepieciešama, lai abonentam sagatavotu rēķinu un veiktu norēķinus par starpsavienojumiem. Šāda apstrāde ir pieļaujama tikai tik ilgi, kamēr nav beidzies termiņš, kura laikā var likumīgi apstrīdēt rēķinu vai saņemt maksājumu.

3. Elektronisko komunikāciju [sakaru] pakalpojumu tirdzniecības nolūkā vai pievienotās vērtības pakalpojumu sniegšanas nolūkā publiski pieejamu elektronisko komunikāciju [sakaru] pakalpojuma sniedzējs var apstrādāt 1. punktā minēto informāciju līdz līmenim un tik ilgi, cik nepieciešams šādiem pakalpojumiem vai tirdzniecībai, ja abonents vai lietotājs, uz kuru šī informācija attiecas, ir devis savu piekrišanu. Lietotājiem vai abonentiem dod iespēju jebkurā laikā atsaukt savu piekrišanu informācijas par datu plūsmu apstrādei.

[..]

5. Informācijas par datu plūsmu apstrāde saskaņā ar 1., 2., 3. un 4. punktu ir jāierobežo līdz personām, kas darbojas ar pilnvaru no publisko komunikāciju [sakaru] tīklu pakalpojumu sniedzējiem un tādu publiski pieejamu elektronisko komunikāciju [sakaru] pakalpojumu sniedzējiem, kas apstrādā rēķinu sagatavošanas vai datu plūsmas pārvaldi, klientu pieprasījumus, pārkāpumu noteikšanu, elektronisko komunikāciju [sakaru] pakalpojumu tirdzniecību vai pievienotās vērtības pakalpojumu sniegšanu, un tā jāierobežo līdz līmenim, kas nepieciešams šādu darbību veikšanai.

6. Šā panta 1., 2., 3. un 5. punktu piemēro, neierobežojot kompetento iestāžu iespējas saņemt informāciju par datu plūsmu saskaņā ar spēkā esošajiem tiesību aktiem, lai izšķirtu strīdus, jo īpaši tādus strīdus, kas rodas par starpsavienojumiem vai rēķiniem."

26 Saskaņā ar Direktīvas 2002/58 15. pantu:

"1. Dalībvalstis var pieņemt tiesību aktus, lai ierobežotu šīs direktīvas 5. un 6. pantā, 8. panta 1., 2., 3. un 4. punktā un 9. pantā minēto tiesību un pienākumu darbības jomu, ja šādi ierobežojumi ir vajadzīgi saskaņā ar nepieciešamiem, atbilstīgiem un samērīgiem pasākumiem demokrātiskā sabiedrībā, lai garantētu valsts drošību, aizsardzību, sabiedrības drošību un kriminālpārkāpumu vai elektroniskās komunikāciju [sakaru] sistēmas nevēlamas izmantošanas novēršanu, izmeklēšanu, noteikšanu un kriminālvajāšanu, kā noteikts Direktīvas 95/46/EK 13. panta 1. punktā. Tālab dalībvalstis cita starpā var pieņemt tiesību aktus, paredzot datu saglabāšanu ierobežotā laikposmā, kas pamatots ar šajā punktā noteiktajiem iemesliem. Visi šajā punktā minētie pasākumi ir saskaņā ar Kopienas tiesību aktu vispārējiem principiem, tostarp tie, kas minēti Eiropas Savienības dibināšanas līguma [Līgumā par Eiropas Savienību] 6. panta 1. un 2. punktā.

[..]"

27 Direktīvas 2002/58 19. pantā noteikts:

"Direktīvu 97/66/EK atceļ no dienas, kas minēta 17. panta 1. punktā.

Atsauces uz atcelto direktīvu uzskata par atsaucēm uz šo direktīvu."

Valsts tiesības

28 Saskaņā ar 2002. gada 11. jūlija Likuma 34/2002 par informācijas sabiedrības un elektroniskās komercijas pakalpojumiem (*Ley 34/2002 de servicios de la sociedad de la información y de comercio electrónico*) (2002. gada 12. jūlija *BOE* Nr. 166, 25388. lpp.; turpmāk tekstā — "*LSSI*") 12. pantu "Pienākums saglabāt informāciju par datu plūsmu elektronisko komunikāciju [sakaru] tīklā":

"1. Elektronisko sakaru tīklu un pakalpojumu operatoriem, piekļuves telekomunikāciju tīkliem piedāvātājiem un datu izvietošanas pakalpojumu sniedzējiem ir jāsaglabā uz laiku līdz 12 mēnešiem pieslēguma un datplūsmas dati, kas radušies sakaru rezultātā, kuri nodibināti informācijas sabiedrības pakalpojuma sniegšanas laikā, tādā apjomā, kāds ir noteikts šajā pantā un atbilstošajos īstenošanas noteikumos.

2. [..] Elektronisko sakaru tīklu un pakalpojumu operatori un pakalpojumu sniedzēji, uz kuriem attiecas šis pants, drīkst izmantot saglabātos datus tikai nākamajā punktā minētajiem vai likumīgi pieļaujamiem mērķiem, un tiem jāveic atbilstīgi drošības pasākumi, lai nepieļautu datu zudumu vai to grozīšanu un novērstu neatļautu piekļuvi šiem datiem.

3. Dati tiek saglabāti, lai tos izmantotu kriminālizmeklēšanas vajadzībām vai sabiedrības drošības un valsts aizsardzības nodrošināšanai. Tie jānodod tiesnešu vai tiesu,

vai prokuratūras rīcībā pēc to pieprasījuma. Šo datu nodošana drošības spēkiem un iestādēm notiek saskaņā ar noteikumiem par datu aizsardzību.

[..]"

Pamata tiesvedība un prejudiciālais jautājums

29 *Promusicae* ir bezpeļņas asociācija, kas apvieno mūzikas ierakstu, kā arī audiovizuālo ierakstu producentus un izdevējus. Ar 2005. gada 28. novembra vēstuli tā iesniedza lūgumu *Juzgado de lo Mercantil nº 5 de Madrid* (Madrides Komerctiesa Nr. 5) par pagaidu noregulējuma pasākumu pieņemšanu pret *Telefónica*, komercsabiedrību, kura cita starpā sniedz pakalpojumus piekļuvei internetam.

30 *Promusicae* lūdza tiesu noteikt, lai *Telefónica* atklāj atsevišķu personu, kam tā nodrošina piekļuvi internetam un kam ir zināma IP adrese, kā arī pievienošanās datums un laiks, identitāti un fizisko adresi. Kā norāda *Promusicae*, šīs personas izmanto arhīvu apmaiņas programmu (sauktu "*peer to peer*" jeb "P2P"), kas saucas "KaZaA" un ļauj to personālā datora kopīgajā direktorijā piekļūt fonogrammām, kuru izmantošanas īpašumtiesības ir *Promusicae* biedriem.

31 *Promusicae* iesniedzējtiesā uzsvēra, ka *KaZaA* lietotāji veic negodīgu konkurenci un pārkāpj intelektuālā īpašuma tiesības. Tā līdz ar to lūdza sniegt minēto informāciju, lai varētu uzsākt civilo tiesvedību pret attiecīgajām personām.

32 Ar 2005. gada 21. decembra rīkojumu *Juzgado de lo Mercantil nº 5 de Madrid* apmierināja *Promusicae* izteikto lūgumu par pagaidu noregulējumu.

33 *Telefónica* pārsūdzēja šo rīkojumu, apgalvojot, ka saskaņā ar *LSSI Promusicae* pieprasītās informācijas sniegšana ir atļauta vienīgi kriminālizmeklēšanas ietvaros vai lai nodrošinātu sabiedrisko drošību un valsts aizsardzību, un nevis civilā tiesvedībā vai pagaidu noregulējuma ietvaros saistībā ar šādu civilo tiesvedību. Attiecībā uz sevi *Promusicae* uzsvēra, ka *LSSI* 12. pants ir jāinterpretē saskaņā ar vairākiem noteikumiem Direktīvā 2000/31, 2001/29 un 2004/48, kā arī Hartas 17. panta 2. punktu un 47. pantu — noteikumiem, kas neļauj dalībvalstīm ierobežot pienākumu sniegt attiecīgos datus tikai ar mērķiem, kas tieši paredzēti šajā likumā.

34 Šādos apstākļos *Juzgado de lo Mercantil nº 5 de Madrid* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

"Vai saskaņā ar Kopienu tiesībām, bet konkrētāk — Direktīvas [2000/31] 15. panta 2. punktu un 18. pantu, Direktīvas [2001/29] 8. panta 1. un 2. punktu, Direktīvas [2004/48/EK] 8. pantu, kā arī [..] Hartas 17. panta 2. punktu un 47. pantu — dalībvalstis drīkst tīklu un elektronisko sakaru pakalpojumu operatoriem, piekļuves telekomunikāciju tīkliem nodrošinātājiem un datu izvietošanas pakalpojumu

sniedzējiem uzlikto pienākumu saglabāt un izpaust informāciju par pieslēgumiem un datu plūsmu, kas iegūta, sniedzot informācijas sabiedrības pakalpojumus, noteikt tikai gadījumos, kad tas ir nepieciešams kriminālizmeklēšanas vajadzībām vai sabiedrības drošības un valsts aizsardzības nodrošināšanai, tādējādi izslēdzot tiesvedību civillietās?"

Par jautājuma pieņemamību

35 Savos rakstveida apsvērumos Itālijas valdība apgalvo, ka iesniedzējtiesas lēmuma 11. punktā izklāstītais ļauj saprast, ka uzdotais jautājums ir pamatots tikai tad, ja valsts tiesiskais regulējums, par ko ir pamata tiesvedība, ir jāinterpretē kā tāds, kas ierobežo pienākumu izpaust personas datus tikai ar kriminālizmeklēšanas jomu vai, lai aizsargātu sabiedrisko drošību vai valsts drošību. Tā kā iesniedzējtiesa neizslēdz, ka šo tiesisko regulējumu varētu interpretēt kā tādu, kurā šāda ierobežojuma nav, šis jautājums, kā uzskata šī valdība, ir hipotētisks, kādēļ nav pieņemams.

36 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka Eiropas Kopienu Tiesai un valstu tiesām sadarbojoties, kā tas ir paredzēts EKL 234. pantā, tikai valsts tiesa, kurai ir nodots strīds un kurai ir jāuzņemas atbildība par pieņemamo tiesas nolēmumu, ņemot vērā tajā ierosinātās lietas īpatnības, novērtē gan to, cik lielā mērā prejudiciāls nolēmums tai ir nepieciešams sprieduma taisīšanai, gan arī Tiesai uzdoto jautājumu atbilstību (2006. gada 14. decembra spriedums lietā C-217/05 *Confederación Española de Empresarios de Estaciones de Servicio*, Krājums, I-11987. lpp., 16. punkts un tajā minētā judikatūra).

37 Tā kā valsts tiesu uzdotie jautājumi ir saistīti ar Kopienu tiesību normas interpretāciju, Tiesai principā ir jāpieņem lēmums, ja vien nav acīmredzams, ka lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu patiesībā ir vērsts uz to, lai Tiesa sniegtu atbildi uz hipotētisku tiesību strīdu, sniegtu atzinumu par vispārīgu vai hipotētisku jautājumu, ka pieprasītajai Kopienu tiesību interpretācijai nav nekāda sakara ar realitāti vai tiesību strīda priekšmetu, vai arī ka Tiesas rīcībā nav faktisku vai tiesisku apstākļu, kas ir nepieciešami, lai uz uzdotajiem jautājumiem sniegtu lietderīgu atbildi (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Confederación Española de Empresarios de Estaciones de Servicio*, 17. punkts).

38 Turklāt atbilstoši EKL 234. pantā paredzētajai kompetenču sadalei sadarbības sistēmas ietvaros ir tiesa, ka valsts tiesību normu interpretācija ir valsts tiesu, nevis Tiesas kompetencē un saskaņā ar šo pantu uzsāktas tiesvedības ietvaros tā nav tiesīga lemt par valsts tiesību normu atbilstību Kopienu tiesībām. Tomēr Tiesas kompetencē ir sniegt valsts tiesai visus norādījumus par Kopienu tiesību interpretāciju, kas ļauj tai pašai spriest par valsts tiesību normu saderīgumu ar Kopienu tiesībām (šajā sakarā skat. 2006. gada 19. septembra spriedumu lietā C-506/04 *Wilson*, Krājums, I-8613. lpp., 34. un 35. punkts, kā arī 2007. gada 6. marta spriedumu apvienotajās lietās C-338/04, C-359/04 un C-360/04 *Placanica* u.c., Krājums, I-1891. lpp., 36. punkts).

39 Tomēr attiecībā uz šo lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu no šī lēmuma pamatojuma acīmredzami izriet, ka iesniedzējtiesa uzskata, ka *LSSI* 12. panta interpretācija ir atkarīga no šīs normas saderīguma ar Kopienu tiesību noteikumiem, kas jāņem vērā, un līdz ar to no to noteikumu interpretācijas, kas ir lūgta Tiesai. Tā kā arī pamata tiesvedības iznākums ir saistīts ar šo interpretāciju, uzdotais jautājums līdz ar to nešķiet acīmredzami hipotētisks, tāpēc Itālijas valdības izvirzītā iebilde par nepieņemamību nav pieņemama.

40 Tātad lūgums sniegt prejudiciālo nolēmumu ir pieņemams.

Par prejudiciālo jautājumu

41 Ar savu jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Kopienu tiesības un it īpaši Direktīva 2000/31, 2001/29 un 2004/48, aplūkojot tās atbilstoši Hartas 17., kā arī 47. pantam, ir jāinterpretē tādējādi, ka tās, lai nodrošinātu autortiesību efektīvu aizsardzību, liek dalībvalstīm paredzēt pienākumu paziņot personas datus civilā tiesvedībā.

Ievada apsvērumi

42 Pat ja formāli iesniedzējtiesa savu jautājumu ir ierobežojusi ar Direktīvas 2000/31, 2001/29 un 2004/48, kā arī Hartas interpretāciju, šāds apstāklis nav šķērslis tam, ka Tiesa sniedz valsts tiesai Kopienu tiesību interpretāciju, kas tai var būt noderīga, izspriežot iztiesājamo prāvu, neatkarīgi no tā, vai šī tiesa savu jautājumu formulējumā uz tām atsaukusies (skat. 2007. gada 26. aprīļa spriedumu lietā C-392/05 *Alevizos*, Krājums, I-3505. lpp., 64. punkts un tajā minētā judikatūra).

43 Uzreiz jānorāda, ka Kopienu tiesību noteikumi, kas minēti uzdotajā jautājumā, paredz, ka dalībvalstis nodrošina it īpaši informācijas sabiedrībā intelektuālā īpašuma un it īpaši autortiesību efektīvu aizsardzību, ko pamata lietā prasa *Promusicae*. Līdz ar to iesniedzējtiesa vadās no pieņēmuma, ka pienākumiem, kas izriet no Kopienu tiesībām, kas pieprasa šo aizsardzību, valsts tiesībās var likt šķēršļus *LSSI* 12. panta noteikumi.

44 Kaut arī ar šo likumu 2002. gadā valsts tiesībās tika transponēti Direktīvas 2000/31 noteikumi, ir skaidrs, ka tā 12. pantā paredzēts ieviest privātās dzīves aizsardzības normas, ko turklāt noteic Kopienu tiesības saskaņā ar Direktīvu 95/46 un 2002/58, pēdējai minētajai direktīvai attiecoties uz personas datu apstrādi, kā arī privātās dzīves aizsardzību elektronisko komunikāciju [sakaru] nozarē, par ko ir pamata lieta.

45 Turklāt netiek apstrīdēts, ka *Promusicae* lūgtā noteiktu *KazaA* lietotāju vārdu un adrešu paziņošana netieši skar personas datu sniegšanu, proti, informāciju par identificētām vai identificējamām fiziskām personām saskaņā ar Direktīvas 95/46 2. panta a) punktā esošo definīciju (skat. šajā sakarā 2003. gada 6. novembra spriedumu lietā C-101/01 *Lindqvist*, *Recueil*, I-12971. lpp., 24. punkts). Šī tās informācijas sniegšana, ko, kā norāda *Promusicae*, uzkrājusi *Telefónica*, — un ko pēdējā minētā nenoliedz — ir personas datu apstrāde Direktīvas 2002/58 2. panta pirmās daļas izpratnē, aplūkojot to kopskatā ar Direktīvas 95/46 2. panta b) punktu. Līdz ar to ir jāatzīst, ka šāda paziņošana ietilpst Direktīvas 2002/58 piemērošanas jomā, ievērojot, ka datu uzkrāšanas atbilstība šīs direktīvas prasībām nav pamata tiesvedības priekšmets.

46 Šajos apstākļos vispirms ir jāpārbauda, vai Direktīva 2002/58 nepieļauj, ka, lai nodrošinātu autortiesību efektīvu aizsardzību, dalībvalstis paredz pienākumu paziņot personas datus, kas šādu tiesību īpašniekam ļauj uzsākt civilo tiesvedību, kas pamatota ar šādu tiesību esamību. Noliedzošas atbildes gadījumā ir jāpārbauda, vai no šīm trim iesniedzējtiesas norādītajām direktīvām skaidri izriet, ka dalībvalstīm ir jāparedz šāds pienākums. Visbeidzot, ja arī otrās pārbaudes rezultāts ir negatīvs, lai iesniedzējtiesai sniegtu noderīgu atbildi, ir jāpēta, izejot no iesniedzējtiesas atsauces uz Hartu, vai tādā situācijā kā pamata lietā citas Kopienu tiesību normas varētu prasīt aplūkot šīs trīs pēdējās direktīvas citādi.

Par Direktīvu 2002/58

47 Direktīvas 2002/58 5. panta 1. punkta noteikumi paredz, ka dalībvalstīm jānodrošina komunikāciju [sakaru] un saistītās informācijas par datu plūsmu konfidencialitāte ar publisko komunikāciju [sakaru] tīkla un publiski pieejamu elektronisko komunikāciju [sakaru] pakalpojumiem, īpaši aizliedzot datu uzglabāšanu personām, kas nav lietotāji, bez attiecīgo lietotāju piekrišanas. Izņēmumi attiecas vienīgi uz personām, kam to darīt ir atļauts ar likumu saskaņā ar šīs direktīvas 15. panta 1. punktu. Šis punkts neliedz arī tehnisko uzglabāšanu, kas nepieciešama komunikāciju [sakaru] pārsūtīšanai. Turklāt attiecībā uz informāciju par datu plūsmu Direktīvas 2002/58 6. panta 1. punktā paredzēts, ka uzglabātā informācija ir jādzēš vai jāpadara anonīma, kad tā vairs nav nepieciešama komunikāciju [sakaru] pārraidīšanai, neierobežojot šā panta 2., 3. un 5. punktu un šīs direktīvas 15. panta 1. punktu.

48 Attiecībā uz, pirmkārt, šī 6. panta 2., 3. un 5. punktu, kas attiecas uz informācijas apstrādi par datu plūsmu, ņemot vērā ierobežojumus, kas saistīti ar rēķinu sagatavošanu par pakalpojumu sniegšanu, to tirdzniecību vai pievienotās vērtības pakalpojumu sniegšanu, šie noteikumi attiecas tikai uz šīs informācijas komunikāciju [paziņošanu] personām, kas darbojas ar pilnvaru no komunikāciju [sakaru] publisko tīklu pakalpojuma sniedzējiem un publiski pieejamu elektronisko komunikāciju [sakaru] pakalpojuma sniedzējiem. Direktīvas 2002/58 6. panta 6. punkta noteikumi attiecas tikai uz strīdiem starp piegādātājiem un lietotājiem, kas radušies sakarā ar datu uzglabāšanu, kas notiek citu šī panta noteikumos paredzēto darbību ietvaros. Tā kā tie acīmredzami neattiecas uz tādu situāciju, kādā ir *Promusicae* pamata lietā, šī panta noteikumi nav ņemami vērā šīs situācijas novērtēšanai.

49 Attiecībā, otrkārt, uz Direktīvas 2002/58 15. panta 1. punktu ir jāatgādina, ka saskaņā ar šo noteikumu dalībvalstis var pieņemt tiesību aktus, lai ierobežotu pienākuma nodrošināt informācijas par datu plūsmu konfidencialitāti darbības jomu, ja šādi ierobežojumi ir vajadzīgi saskaņā ar nepieciešamiem, atbilstīgiem un samērīgiem pasākumiem demokrātiskā sabiedrībā, lai garantētu valsts drošību, aizsardzību, sabiedrības drošību un kriminālpārkāpumu vai elektroniskās komunikāciju [sakaru] sistēmas nevēlamas izmantošanas novēršanu, izmeklēšanu, noteikšanu un kriminālvajāšanu, kā noteikts Direktīvas 95/46 13. panta 1. punktā.

50 Direktīvas 2002/58 15. panta 1. punkts piedāvā dalībvalstīm iespēju noteikt izņēmumus pamatpienākumam, kas tām ir saskaņā ar šīs pašas direktīvas 5. pantu, nodrošināt personas datu konfidencialitāti.

51 Neviens no šiem paredzētajiem izņēmumiem šķietami tomēr neatbilst situācijām, kurās jāuzsāk civilā tiesvedība. Tie attiecas, pirmkārt, uz aizsardzību un valsts drošību, kas ir valsts vai valsts iestāžu atbilstošās darbības, kas nepieder pie fizisko personu darbības jomām (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Lindqvist*, 43. punkts), un, otrkārt, uz saukšanu pie krimināllatbildības par krimināl pārkāpumu izdarīšanu.

52 Attiecībā uz izņēmumu par elektronisko komunikāciju [sakaru] sistēmas neatļautu izmantošanu tas, šķiet, attiecas uz tādu izmantošanu, kas apdraud šīs sistēmas integritāti vai drošību, kā tas ir gadījumos, kas minēti Direktīvas 2002/58 5. panta 1. punktā, kad notiek komunikāciju [sakaru] aizturēšana vai pārraudzība bez attiecīgo lietotāju piekrišanas. Šāda izmantošana, kurā saskaņā ar šo pantu ir nepieciešama dalībvalstu iejaukšanās, turklāt, šķiet, neattiecas uz situācijām, kurās var sākties civilā tiesvedība.

53 Ir jākonstatē, ka Direktīvas 2002/58 15. panta 1. punkts noslēdz iepriekš minēto izņēmumu uzskaitījumu, tieši atsaucoties uz Direktīvas 95/46 13. panta 1. punktu. Šis pēdējais minētais noteikums ļauj dalībvalstīm arī noteikt pasākumus, kas ierobežo personas datu konfidencialitātes pienākumu, ja šāds ierobežojums ir it īpaši nepieciešams citu tiesību un brīvību aizsardzībai. Lai gan tie neprecizē tiesības un brīvības, par kurām ir runa, šie Direktīvas 2002/58 15. panta 1. punkta noteikumi ir jāinterpretē kā tādi, kas izsaka Kopienu likumdevēja vēlmi neizslēgt no to piemērošanas jomas ne īpašuma tiesību aizsardzību, ne situācijas, kurās autori cenšas saņemt šādu aizsardzību civilā tiesvedībā.

54 Līdz ar to ir jākonstatē, ka Direktīva 2002/58 neizslēdz iespēju dalībvalstīm paredzēt pienākumu civilā tiesvedībā izpaust personas datus.

55 Tomēr šīs direktīvas 15. panta 1. punktu nevar interpretēt kā tādu, kas tajā uzskaitītajās situācijās liek dalībvalstīm paredzēt šādu pienākumu.

56 Līdz ar to ir jāpārbauda, vai iesniedzējtiesas minētās trīs direktīvas uzliek šīm valstīm pienākumu noteikt šādu pienākumu, lai efektīvi aizsargātu autortiesības.

Par iesniedzējtiesas trīs minētajām direktīvām

57 Šajā sakarā vispirms ir jānorāda, kā tas tika atgādināts šī sprieduma 43. punktā, ka iesniedzējtiesas minētajās direktīvās paredzēts, ka dalībvalstis nodrošina it īpaši informācijas sabiedrībā intelektuālā īpašuma un it īpaši autortiesību efektīvu aizsardzību. Tomēr no Direktīvas 2000/31 1. panta 5. punkta b) apakšpunkta, Direktīvas 2001/29 9. panta un Direktīvas 2004/48 8. panta 3. punkta e) apakšpunkta izriet, ka šāda aizsardzība nedrīkst kaitēt prasībām, kas saistītas ar personas datu aizsardzību.

58 Ir tiesa, ka Direktīvas 2004/48 8. panta 1. punkts prasa, lai dalībvalstis nodrošinātu, ka kompetentās tiesu iestādes tās tiesvedības sakarā, kas attiecas uz intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpumu, un, atbildot uz pamatotu un samērīgu prasību, var pieprasīt, lai tiktu sniegta informācija par to preču vai pakalpojumu izcelsmi, kā arī

izplatīšanas tīkliem, ar kuriem pārkāpj intelektuālā īpašuma tiesības. Tomēr no šiem noteikumiem, kas jāaplūko kopā ar šī paša panta 3. punkta e) apakšpunktu, neizriet, ka tie, lai nodrošinātu autortiesību efektīvu aizsardzību, liek dalībvalstīm paredzēt pienākumu sniegt personas datus civilā tiesvedībā.

59 Direktīvas 2000/31 15. panta 2. punkta un 18. panta formulējums, kā arī Direktīvas 2001/29 8. panta 1. un 2. punkta formulējums tāpat neprasa dalībvalstīm paredzēt šādu pienākumu.

60 Attiecībā uz *TRIPs* līguma 41., 42. un 47. pantu, uz kuriem atsaucas *Promusicae*, un saskaņā ar kuriem, cik vien tas iespējams, ir jāinterpretē Kopienu tiesības, tie reglamentē tādu jomu, kā tas ir gadījumā ar noteikumiem, kas piesaukti šajā lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu lietā, uz ko attiecas minētais līgums (šajā sakarā skat. 2000. gada 14. decembra spriedumu apvienotajās lietās C-300/98 un C-392/98 *Dior* u.c., *Recueil*, I-11307. lpp., 47. punkts, kā arī 2007. gada 11. septembra spriedumu lietā C-431/05 *Merck Génericos — Produtos Farmacêuticos*, Krājums, I-7001. lpp., 35. punkts), lai gan tie prasa efektīvi aizsargāt intelektuālo īpašumu un radīt tiesības celt prasību šī līguma ievērošanai, tajos tomēr nav noteikumu, kas liktu iepriekš minētās direktīvas interpretēt kā tādas, kas nosaka dalībvalstīm paredzēt pienākumu izpaust personas datus civilā tiesvedībā.

Par pamattiesībām

61 Ir jānorāda, ka iesniedzējtiesa savā lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu norāda uz Hartas 17. un 47. pantu, kas attiecas, pirmkārt, uz īpašuma tiesību, it īpaši intelektuālā

īpašuma, aizsardzību un, otrkārt, uz tiesībām uz efektīvu tiesību aizsardzību. Ir jāuzskata, ka, šādi rīkojoties, iesniedzējtiesa vēlas zināt, vai norādītās trīs direktīvas, saskaņā ar kurām dalībvalstīm, lai nodrošinātu autortiesību efektīvu aizsardzību, nav jāparedz pienākums izpaust personas datus civilā tiesvedībā, nenoved pie pamattiesību uz īpašumu un pamattiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību nepildīšanas.

62 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka pamattiesības uz īpašumu, kurās ietilpst tādas intelektuālā īpašuma tiesības kā autortiesības (šajā sakarā skat. 2006. gada 12. septembra spriedumu lietā C-479/04 *Laserdisken*, Krājums, I-8089. lpp., 65. punkts) un pamattiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību ir Kopienu tiesību vispārējie principi (šajā sakarā skat. attiecīgi 2005. gada 12. jūlija spriedumu apvienotajās lietās C-154/04 un C-155/04 *Alliance for Natural Health* u.c., Krājums, I-6451. lpp., 126. punkts un tajā minētā judikatūra, kā arī 2007. gada 13. marta spriedumu lietā C-432/05 *Unibet*, Krājums, I-2271. lpp., 37. punkts un tajā minētā judikatūra).

63 Tomēr ir jākonstatē, ka situācija, par ko ir strīds un kuras sakarā iesniedzējtiesa uzdod šo jautājumu, papildus iepriekš minētajām divām tiesībām ietver arī citas pamattiesības, proti, tiesības, kas garantē personas datu un līdz ar to privātās dzīves aizsardzību.

64 Saskaņā ar Direktīvas 2002/58 otro apsvērumu tā respektē pamattiesības un ievēro principus, kas it īpaši ir atzīti Hartā. Šī direktīva it īpaši pilnībā nodrošina tiesību, kas izklāstītas tās 7. un 8. pantā, ievērošanu. 7. pants būtībā atkārto Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas, kas parakstīta Romā 1950. gada

4. novembrī, 8. pantu, kas garantē tiesības uz privātās dzīves respektēšanu, un šīs Hartas 8. pants skaidri nosaka tiesības uz personas datu aizsardzību.

65 Šis lūgums uzsver dažādo pamattiesību, proti, pirmkārt, tiesību uz privātās dzīves respektēšanu un, otrkārt, tiesību uz īpašuma aizsardzību un efektīvu tiesību aizsardzību prasību nepieciešamo saskaņošanu.

66 Mehānismi, kas ļauj rast atbilstošu līdzsvaru starp šīm dažādajām tiesībām un interesēm, ir ierakstīti, pirmkārt, pašā Direktīvā 2002/58 tādējādi, ka tā paredz normas, kas nosaka, kurās situācijās un kādā apmērā personas datu apstrāde ir likumīga un kādi nodrošinājumi ir jāparedz, kā arī trijās iesniedzējtiesas minētajās direktīvās, kas nosaka gadījumus, kad pasākumi, kas ieviesti, lai aizsargātu tiesības, ko tās regulē, ietekmē personas datu aizsardzību. Otrkārt, šiem mehānismiem ir jāizriet no dalībvalstu pieņemtiem valsts tiesību noteikumiem, ar ko nodrošina šo direktīvu transponēšanu un to piemērošanu valsts iestādēs (šajā sakarā attiecībā uz Direktīvu 95/46 skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Lindqvist*, 82. punkts).

67 Attiecībā uz šīm direktīvām to noteikumi ir visai vispārīgas dabas, jo tie jāpiemēro lielā skaitā dažādu situāciju, kas var rasties dalībvalstīs kopumā. Tajās līdz ar to loģiski ir iekļautas normas, kas atstāj dalībvalstīm nepieciešamo rīcības brīvību, lai definētu transponēšanas pasākumus, kas var tikt piemēroti dažādām paredzamām situācijām (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Lindqvist*, 84. punkts).

68 Tā tam esot, dalībvalstīm, transponējot iepriekš minētās direktīvas, ir jārūpējas, lai tās būtu pamatotas ar tādu minēto direktīvu interpretāciju, kas ļauj nodrošināt atbilstošu līdzsvaru starp dažādajām Kopienu tiesību sistēmā aizsargātajām pamattiesībām. Līdz ar to, īstenojot šo direktīvu transponēšanas pasākumus, dalībvalstu iestādēm un tiesām ir ne tikai jāinterpretē savas valsts tiesības ar direktīvām saskanīgā veidā, bet arī jārūpējas par to, lai nepamatotos uz tādu šo direktīvu interpretāciju, kas nonāk konfliktā ar šīm pamattiesībām vai citiem Kopienu tiesību vispārējiem principiem — tādiem kā samērīguma princips (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Lindqvist*, 87. punkts, un 2007. gada 26. jūnija spriedumu lietā C-305/05 *Ordre des barreaux francophones et germanophone* u.c., Krājums, I-5305. lpp., 28. punkts).

69 Šajā sakarā turklāt ir jāatgādina, ka Kopienu likumdevējs saskaņā ar Direktīvas 2002/58 15. panta 1. punkta noteikumiem ir nepārprotami paredzējis, ka šajā punktā paredzētie pasākumi dalībvalstīm ir jāveic, ievērojot Kopienu tiesību vispārējos principus, ieskaitot tos, kas noteikti LES 6. panta 1. un 2. punktā.

70 Ievērojot iepriekš minētos apsvērumus, uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2000/31, 2001/29, 2004/48 un 2002/58 neliek dalībvalstīm tādā situācijā kā pamata lietā paredzēt pienākumu paziņot personas datus, lai nodrošinātu autortiesību efektīvu aizsardzību civilā tiesvedībā. Tomēr Kopienu tiesības pieprasa, lai dalībvalstis, transponējot šīs direktīvas, pamatotos uz tādu minēto direktīvu interpretāciju,

kas ļauj nodrošināt atbilstošu līdzsvaru starp dažādajām Kopienu tiesību sistēmā aizsargātajām pamattiesībām. Līdz ar to, īstenojot šo direktīvu transponēšanas pasākumus, dalībvalstu iestādēm un tiesām ir ne tikai jāinterpretē savas valsts tiesības ar šīm pašām direktīvām saskanīgā veidā, bet arī jānodrošina, lai tās nebūtu pamatotas ar tādu šo direktīvu interpretāciju, kas nonāk konfliktā ar šīm pamattiesībām vai citiem Kopienu tiesību vispārējiem principiem, tādiem kā samērīguma princips.

Par tiesāšanās izdevumiem

71 Attiecībā uz lietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nospriež:

Eiropas Parlamenta un Padomes 2000. gada 8. jūnija Direktīva 2000/31/EK par dažiem informācijas sabiedrības pakalpojumu tiesiskiem aspektiem, jo īpaši elektronisko tirdzniecību, iekšējā tirgū (Direktīva par elektronisko tirdzniecību), Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 22. maija Direktīva 2001/29/EK par dažu autortiesību un blakustiesību aspektu saskaņošanu informācijas sabiedrībā,

Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 29. aprīļa Direktīva 2004/48/EK par intelektuālā īpašuma tiesību piemērošanu un Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 12. jūlija Direktīva 2002/58/EK par personas datu apstrādi un privātās dzīves aizsardzību elektronisko komunikāciju [sakaru] nozarē (direktīva par privāto dzīvi un elektronisko komunikāciju [elektroniskajiem sakariem]) neliek dalībvalstīm tādā situācijā kā pamata lietā paredzēt pienākumu paziņot personas datus, lai nodrošinātu autortiesību efektīvu aizsardzību civilā tiesvedībā. Tomēr Kopienu tiesības prasa, lai dalībvalstis, transponējot šīs direktīvas, pamatotos uz tādu minēto direktīvu interpretāciju, kas ļauj nodrošināt atbilstošu līdzsvaru starp dažādajām Kopienu tiesību sistēmā aizsargātajām pamattiesībām. Līdz ar to, īstenojot šo direktīvu transponēšanas pasākumus, dalībvalstu iestādēm un tiesām ir ne tikai jāinterpretē savas valsts tiesības ar šīm pašām direktīvām saskanīgā veidā, bet arī jānodrošina, lai tās nebūtu pamatotas ar tādu šo direktīvu interpretāciju, kas nonāk konfliktā ar šīm pamattiesībām vai citiem Kopienu tiesību vispārējiem principiem — tādiem kā samērīguma princips.

[Paraksti]